

qua inimicitia est, maximè expellunt. A λαύροις καὶ φίλοις μὲν ὄντων, οὐδὲν δέ τι κακοσμίως δίκαιος ἐγένετο, περιεσθόντα φίλιας· καὶ τῷ δικαιον τῷ μέλεται φιλικὸν εἶται. οὐ μόνον ἐπαγγελμάτην, δημόκου καὶ κλέον. Τὸν γὰρ φιλοφίλοις ἐπαγγελμάτην φιλοφίλας δοκεῖ τῷ μέλεται φιλοφίλον εἶται. οὐδὲν γάρ φίλοις εἰστελέσθαι τοιούτοις φίλοις·

B

CAPUT II.

Controversia autem de ipsa non patua ēst. nam alij similitudinem quaēdam ēam esse statuant, & similes amicos, vnde similem inquiunt ad similem ire, & graculum ad graculum, & cetera huiusmodi. alij econtrariō figulos omnes tales esse in-
set se dicunt: ac de ipsis altius, & natura-
lius inuestigant. Euripides quidem in-
quiens,

Humenteris amare pluviā cum terra est
arida:

Cœlumque sacrum cum grauatum est im-
bris,

Telluris arentis cadere in sinum appa-
tere.

Et Heraclitus aduersariūt esse cōferens: & ex differentibus pulcherrimam coapta-
tionem fieri: & omnia ex līte oriri. contra-
ria vero his assertunt cūm alij, tuin Empedocles: simile enim simile appetere ait.
Sed naturales dubitationes missas facia-
mus: quippe quæ p̄fētēti considerationi
minimè sīnt accommodata: quæ autem
humanæ sūnt, & ad mores affectusque per-
tinēti, inspiciamus: vtrum videlicet inter
omnes homines amicitia contingat, an
hēri non possit, vt prauī amici sīnt: vitum
iūem yna species amicitia an plures repe-
riantur. Qui enim vnam esse speciem, ex E
eo opinantur, quod magis & minus ad-
mittunt: non idoneo arguento nituntur:
nam ea etiam, quæ diuersa sunt specie,
magis & minus admittere consueuerunt,
de quibus anteā iam dictum est. Fortasse
vero de his constabit si amabile ipsum
cognitum fuerit, quippe cūm non quodlibet
amari videatur, sed quod amabile est:
id autem aut bonum, aut iucundum, aut
utile sic. Utile autem id esse videri potest,
per quod bonum aliquod aut voluptas ef-
ficitur: ita vt bonum & iucundum amabi-
lia sīnt, vt fines. Vtrum igitur bonū amāt,
an quod ipsis bonum est: discrepant enim
interduni hēc similiiter quoque circa ip-
sum iucundum. Videtur autem quod ipsi
bonū est, amare vnuſquisque: & esse qui-
dem quod absolūtē bonum est, amabile: cui
vero, quod cuiq. est, ac amat vnuſquisq.

Κέφαλον β.

Διαμφισθητέται ἐπειδὴ ἀντίτην ὁλί-
γα οἱ μὲν γὰρ ὁμοτητά πινα πιθέα-
τον ἀντίτην, καὶ τὸν ὁμοίους φίλοις ὅτεν τὸν ὁ-
μοίον φαστον ὡς τὸν ὁμοίον, καὶ κολοιδη ποτη
κολοιδη, καὶ ὅτα πιστάτο. οἱ δὲ ἔξι ἐπαντίας,
κεραμεῖς πάντας τὸν τοιούτοις μήματος φα-
σιν εἶται. καὶ σφέντην τοῦτον αἰσθέτην θη-
τητέσται καὶ φισκώτηρν. Εὔρετίν μέρη
φάσοντο, Βρέψην μέρη ὅμερου γάμας ἔκρηκτε-
σαι εἴρην ἐπειδὴ σεμνὸν οὐχινόν πληρεύματον ὅρε
Ἴρην, πεσεῖν εἰς γάμα. καὶ Ηεράκλετος, τὸ α-
πίκαιον συμφέρον, καὶ εἰν τὸ μαφερέγυτων καὶ
λίσια ἀρμονίαν, καὶ πάντα κατὰ τέρεν γάν-
δην, εἰς ἐπαντίας ὃ τούτοις, δημοτε τοι εἰς Εμ-
πεδοκλῆς· τὸ γὰρ ὁμοίον τὸ ὁμοίον φίλεται.
τὸ μέρη οὐκ φισκή τῷ διπροκάτων παρ-
φερόμενον γὰρ σινεῖα τῆς παρουσίας στέψεσθαι.
ὅσα δὲ ὅτινα αἰδρωπικά, καὶ αἵματα εἰς ταῦτα
καὶ τὰ πάντα, ταῦτα διπλανούμενα, δημοτε
εγνανταί γένεται γάλακτος, καὶ τὸ μο-
χθηρίς ὄντας, φίλοις εἶται. καὶ πάστερν ἐν εἴ-
δεσ τῆς φιλίας δένται, καὶ πλείω οἱ μέρη γὰρ εἰν εἰ-
δηροι, δημοτε διπλανούμενον τὸ μέλλον καὶ τὸ ἕπειται,
οὐχὶκανθρόπη παρεμπλεσθεὶς σημεῖον δέχεται γὰρ
τὸ μέλλον καὶ τὸ ἕπειται, καὶ τὸ ἕπειται τὸ εἰδεῖται.
εἰρηται δὲ τέλος τοῦ παροδίου. Τάχα δὲ
αὐτῷ παροτροφεῖν ποτε ἀντίθημεν, γνωριαζόντος
τὴν φιλικήν μηκεῖ γὰρ οὐ ποτε φιλεῖται, δημάτη τὸ
φιλικόν τετο δὲ εἶται αὐτὸν, καὶ τὸ ἕπειται
σημεῖον. δέξεται δὲ αὐτὸν τὸ φιλεῖται, διότι οὐ
γίνεται αἴσαδον τὸ ἕπειται. ὥστε φιλητε
μὲν εἴη παραδοὺς τε καὶ τὸ μέλλον, αἵματα τέλη. πα-
τερεν οὐκ παραδοὺς φιλεῖται, οὐ τὸ ἕπειται αἴ-
σαδον; Μιαρωτεῖν γὰρ εἰντο τοῦ παροτροφοῦς ἢ
καὶ σφέντη τὸ μέλλον ἀντίθημεν. δημάτη τὸ καὶ τὸ ἕπειται αἴ-
σαδον φιλεῖται εἰδεῖται, καὶ εἶται, αἴπλως μέρη τε-
χαδῶν, φιλητον τὸ φιλεῖται, τὸ φιλεῖται φιλεῖται